

73

Besluit van 15 januari 1992, houdende wijziging van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (Stb. 1985, 110) (wijziging van hoofdstuk I-H)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Onderwijs en Wetenschappen van 24 mei 1991, nr. 91042508, directie Arbeidsvoorwaardenbeleid, gedaan mede namens Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij;

Gelet op de artikelen 20, tweede lid, en 32 van de Wet op het basisonderwijs (Stb. 1986, 256); de artikelen 28, tweede lid, en 42 van de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs (Stb. 1987, 614); de artikelen 38, 39, tweede lid, 43, 43a, 61, 75 en 79, achtste en negende lid, van de Wet op het voortgezet onderwijs (Stb. 1986, 552); artikel 23, tweede en derde lid, van de Wet op het leerlingwezen (Stb. 1966, 215); de artikelen 55, tweede lid, en 76 van de Wet op het hoger beroepsonderwijs (Stb. 1986, 289); artikel 4 van de Experimentenwet onderwijs (Stb. 1970, 370); de artikelen 9 en 10 van de Kaderwet Volwasseneneducatie (Stb. 1985, 532); artikel 58, tweede en derde lid, van de Wet op de onderwijsverzorging (Stb. 1986, 635);

De Raad van State gehoord (advies van 11 september 1991, nr. W05.91.0282);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Onderwijs en Wetenschappen van 20 december 1991, nr. 91100553, directie Arbeidsvoorwaardenbeleid, uitgebracht mede namens Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (Stb. 1985, 110)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel I-F1, onderdeel a, onder 2, wordt «een wachtgeld, een lange of korte uitkering of een uitkering als bedoeld in artikel I-H18» vervangen door:

een ontslaguitkering of een ziekte-uitkering als bedoeld in hoofdstuk I-H.

B. Artikel I-H1, eerste lid, wordt gewijzigd als volgt:

1. In onderdeel a vervalt onderdeel 3 en wordt in onderdeel 2 «lange uitkering» vervangen door: uitkering.
2. In onderdeel c, onder 3, wordt «artikel D1, tweede lid onder b en c,» vervangen door: artikel D1, tweede lid,;
3. In onderdeel c, onder 4 en onder 7, vervalt de zinsnede «lange of een korte»;
4. In onderdeel f wordt:
  - a. «I-S110» gewijzigd in: I-S110, derde lid,;
  - b. na «I-R109, zesde lid,» wordt ingevoegd: en artikel I-S110, zesde lid;
  - c. vóór «artikel I-R514» ingevoegd: artikel I-R109, zevende en achtste lid,;
  - d. na «artikel I-R709» ingevoegd: artikel I-S111, tweede en derde lid,;
5. Na onderdeel f worden toegevoegd de onderdelen g, h en i, luidende als volgt:
  - g. lichamen: rechtspersonen, maat- en vennootschappen, samenwerkingsvormen zonder rechtspersoonlijkheid die met verenigingen maatschappelijk gelijk kunnen worden gesteld, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens;
  - h. dienstbetrekking: iedere publiekrechtelijke of privaatrechtelijke arbeidsverhouding waarbij in dienst van een natuurlijke persoon of een lichaam werkzaamheden tegen bezoldiging of loon worden verricht. Het bepaalde bij of krachtens de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) is van overeenkomstige toepassing;
  - i. loon: het loon in de zin van de Coördinatiewet sociale verzekering (Stb. 1987, 552).

C. In artikel I-H2, onderdeel b, onder 1, wordt «I-R109, zesde lid,» gewijzigd in «I-R109, zesde, zevende en achtste lid,» en wordt na «I-R709,» ingevoegd: I-S110, zesde lid en artikel I-S111, tweede en derde lid,.

D. Na Artikel I-H2 wordt een artikel I-H2a toegevoegd, luidende als volgt:

Artikel I-H2a **Duur van het wachtgeld**

1. De duur van het wachtgeld is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.
2. Indien de belanghebbende:
  - a. aantoonde in de periode van vijf kalenderjaren onmiddellijk voorafgaande aan het jaar waarin het ontslag heeft plaatsgehad, in ten minste drie kalenderjaren over 52 of meer dagen per jaar loon of bezoldiging te hebben ontvangen; of
  - b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28); wordt de wachtgeldduur verlengd met:
    - 3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;
    - 0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;
    - 1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;
    - 1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;
    - 2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;
    - 2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;
    - 3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar;
    - 4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar;
3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van het aantal kalenderjaren, gelegen in de in het tweede lid bedoelde periode, waarover de belanghebbende aantoonde

over 52 of meer dagen loon te hebben ontvangen, en het aantal kalenderjaren vanaf het jaar waarin de belanghebbende zijn 18e verjaardag bereikte tot die periode.

4. Voor de vaststelling van het arbeidsverleden worden dagen waarover een belanghebbende:

a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1990, 127), die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

b. terzake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld in onderdeel a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen (Stb. 1972, 313), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

d. na eindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet (Stb. 1987, 88), over de maximale duur, bedoeld in artikel 29, tweede lid, van die wet;

e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld in onderdeel a of d, gelijkgesteld met dagen waarover loon is ontvangen.

5. Kalenderjaren, waarin een belanghebbende een tot zijn huishouden behorend kind verzorgt, zonder dat deze voldoet aan de voorwaarde bedoeld in het tweede lid, worden, indien het een kind betreft dat bij de aanvang van dat kalenderjaar:

a. de leeftijd van 6 jaar niet heeft bereikt, gelijkgesteld met kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon of bezoldiging is ontvangen;

b. de leeftijd van 6 jaar, doch die van 12 jaar nog niet heeft bereikt, voor de helft gelijkgesteld met kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon is ontvangen.

6. Het vijfde lid vindt geen toepassing indien:

a. de verzorgende belanghebbende in een kalenderjaar voor een periode langer dan een half jaar als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; of

b. de verzorging uitsluitend of vrijwel uitsluitend buiten Nederland plaatsvindt.

7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen, die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen is Onze minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.

8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:

a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;

b. een pleegkind verstaan een kind dat als een eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

9. Voor de toepassing van dit artikel wordt

a. in geval van ontslag als bedoeld in artikel I-Q412, I-R109, tweede lid, I-R606, I-R707 dan wel I-S110, derde lid, het bepaalde in het tweede en derde lid toegepast ten aanzien van het weggefallen gedeelte van de betrekkingsovergang;

b. niet als loon beschouwd een uitkering op grond van dit hoofdstuk dan wel een uitkering op grond van de Werkloosheidswet, alsmede een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van minder dan 80%;

c. het aantal dagen, waarover loon wordt ontvangen vastgesteld overeenkomstig artikel 9, vierde en vijfde lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering.

10. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 42, tiende lid, van de Werkloosheidswet zijn van overeenkomstige toepassing.

E. Artikel I-H3 wordt gewijzigd als volgt:

Artikel I-H3 **Langere duur van het wachtgeld**

1. In afwijking van artikel I-H2a wordt, indien dit leidt tot een langere wachtgeldduur, waarin tevens voor zover van toepassing de bijzondere verlenging als bedoeld in het vierde lid is begrepen, de duur van het wachtgeld vastgesteld op grond van het bepaalde in de volgende leden.

2. De duur van het wachtgeld wordt vastgesteld op drie maanden, vermeerderd voor de belanghebbende:

a. die op de dag van ontslag de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt, met een duur gelijk aan 18% van de diensttijd;

b. die op de dag van ontslag 21 jaar oud is, met een duur van 19,5% van de diensttijd en zo vervolgens per leeftijdsjaar opklimmende met 1,5%;

c. die op de dag van ontslag 60 jaar of ouder is met een duur gelijk aan 78% van de diensttijd.

3. Ten aanzien van de belanghebbende die bij de aanvang van de in het tweede lid bedoelde diensttijd in het genot was van een wachtgeld, waarvan de duur is vastgesteld krachtens het eerste en tweede lid van dit artikel, of van een uitkering, waarvan de duur is vastgesteld krachtens artikel I-H7, wordt bij de berekening van de duur van het wachtgeld op basis van het tweede lid, mede in aanmerking genomen de diensttijd, welke bij de berekening van de duur van de eerder toegekende ontslaguitkering in aanmerking is genomen. Op de aldus berekende duur wordt de duur van de eerder toegekende ontslaguitkering in mindering gebracht, een en ander met uitzondering van de bijzondere verlenging bedoeld in het volgende lid.

4. Indien een belanghebbende ten tijde van het ontslag een diensttijd, voor zover geldig voor pensioen, van ten minste tien jaar heeft volbracht, en de som van zijn leeftijd en diensttijd ten tijde van het ontslag 60 jaren of meer bedraagt, wordt hem na afloop van de termijn waarover wachtgeld is, als bedoeld in het tweede en derde lid, toegekend, een bijzondere verlenging verleend. Deze bijzondere verlenging duurt tot de eerste dag van de maand volgende op die waarin hij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt.

5. De bijzondere verlenging als bedoeld in het vierde lid vindt niet plaats indien terzake van een eerder toegekend wachtgeld de vorenbedoelde verlenging reeds heeft plaatsgehad, tenzij de belanghebbende nadien wederom een diensttijd, voor zover geldig voor pensioen, van ten minste tien jaar heeft vervuld. In dat geval blijft de tijd die in aanmerking is genomen bij de bijzondere verlenging, buiten aanmerking. Evenmin

bestaat recht op een verlenging in een geval als bedoeld in artikel I-H1, eerste lid onder c9.

6. Bij de bepaling van de «mede in aanmerking te nemen diensttijd» bedoeld in het derde lid en van de «diensttijd» bedoeld in het vierde lid blijft het bepaalde in artikel I-H1, eerste lid onder c6 en c7 buiten toepassing.

F. Na artikel I-H3 wordt een artikel I-H3a toegevoegd, luidende:

Artikel I-H3a **Vervolgwachtgeld**

1. De belanghebbende die het einde van de wachtgeldduur, bedoeld in artikel I-H2a, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op het wachtgeld recht op een vervolgwachtgeld.

2. De belanghebbende die:

a. het einde van de wachtgeldduur, berekend op grond van artikel I-H2a, eerste lid, heeft bereikt, en

b. voldoet aan de voorwaarde, bedoeld in artikel I-H2a, tweede lid onder a of b, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de wachtgeldduur,

heeft recht op een vervolgwachtgeld.

3. Behoudens het gestelde in de volgende leden is de duur van het vervolgwachtgeld een jaar.

4. Behoudens het bepaalde in het zesde lid bedraagt de duur van het vervolgwachtgeld voor de belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, drie en een half jaar.

5. De belanghebbende aan wie ingevolge artikel I-H3, tweede en derde lid, een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel I-H2a, tweede lid onder a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel I-H2a. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

6. De belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is en aan wie ingevolge artikel I-H3 een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel I-H2a, tweede lid onder a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen drie en een half jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel I-H2a. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen drie en een half jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

7. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn de bepalingen van het wachtgeld van overeenkomstige toepassing op het vervolgwachtgeld.

G. In artikel I-H4 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het derde lid wordt «verlenging» vervangen door «bijzondere verlenging» en wordt «artikel I-H3, derde lid,» vervangen door: artikel I-H3, vierde lid,.

2. Het vierde lid wordt vervangen door:

4. Indien Onze minister met toepassing van het bepaalde in artikel I-A8, in een bijzonder geval termen aanwezig acht de duur van het wachtgeld, berekend op grond van de artikelen I-H2a, I-H3 en I-H3a te verlengen, is het bedrag van het wachtgeld tijdens die verlenging ten hoogste 50% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

H. Na artikel I-H4 wordt een artikel I-H4a toegevoegd, luidende:

Artikel I-H4a **Bedrag van het vervolgwachtgeld**

Het bedrag van het vervolgwachtgeld is gelijk aan het maandbedrag van het minimumloon als vermeld in bijlage 2, onder 1, bij de leeftijd die de belanghebbende heeft, vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag bedoeld in artikel 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657), met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

I. Artikel I-H5 wordt vervangen door:

Artikel I-H5 **Recht op uitkering**

1. Indien wordt voldaan aan de hierna genoemde voorwaarden verleent Onze minister desgevraagd aan de ontslagen belanghebbende met ingang van de dag waarop zijn ontslag ingaat een uitkering waarvan de duur wordt vastgesteld:

a. ingevolge artikel I-H6 voor de belanghebbende die in de periode van 12 maanden onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag in ten minste 26 weken als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet werkzaam is geweest; of

b. ingevolge artikel I-H6, dan wel – wanneer het bepaalde in artikel I-H7, eerste lid, daartoe aanleiding geeft – ingevolge artikel I-H7, tweede tot en met vijfde lid voor de belanghebbende die een diensttijd heeft van tenminste drie jaar onmiddellijk voorafgaand aan het ontslag.

2. Indien het ontslag ingaat binnen 12 maanden na afloop van perioden waarin de belanghebbende ten gevolge van arbeidsongeschiktheid verhinderd was werkzaamheden te verrichten of werkzaamheden heeft verricht als bedoeld in artikel 8 van de Werkloosheidswet en hij de hoedanigheid van werknemer heeft herkegen, wordt de in het eerste lid onder a bedoelde periode van 12 maanden verlengd met de duur van de perioden van de bedoelde verhindering.

3. De in een week verrichte werkzaamheden worden slechts in aanmerking genomen, voor zover zij betrekking hebben op de dienstbetrekking waaruit de belanghebbende is ontslagen en op een of meer dienstbetrekkingen waarvoor eerstgenoemde dienstbetrekking in de plaats is gekomen, en voor zover deze niet reeds eerder in aanmerking zijn genomen voor een recht op uitkering.

4. Met weken, bedoeld in de voorgaande leden, worden gelijkgesteld weken, waarover de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen.

5. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 17, vierde en vijfde lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.

6. Bij vermindering van de betrekkingsomvang op grond van artikel I-R109, zesde lid, en artikel I-S110, zesde lid, alsmede bij beëindiging van een tijdelijke taakuitbreiding ingevolge de artikelen I-R109, zevende en achtste lid, I-R514, I-R515, I-R709, I-S111, tweede en derde lid, I-S514 en I-S1010 wordt het bepaalde in dit artikel toegepast ten aanzien van het weggevallen gedeelte van de betrekkingsomvang.

J. Artikel I-H6 wordt vervangen door:

Artikel I-H6 **Duur van de uitkering**

1. De duur van de uitkering is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.

2. Indien de belanghebbende:

a. aantoonbaar in de periode van vijf kalenderjaren onmiddellijk voorafgaande aan het jaar waarin het ontslag heeft plaatsgehad, in ten minste drie kalenderjaren over 52 of meer dagen per jaar loon of bezoldiging te hebben ontvangen; of

b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een

uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet; wordt de uitkeringsduur verlengd met:

3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;

0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;

1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;

1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;

2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;

2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;

3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar;

4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar;

3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van het aantal kalenderjaren, gelegen in de in het tweede lid bedoelde periode, waarover de belanghebbende aantoonbaar over 52 of meer dagen loon te hebben ontvangen, en het aantal kalenderjaren vanaf het jaar waarin de belanghebbende zijn 18e verjaardag bereikte tot die periode.

4. Voor de vaststelling van het arbeidsverleden worden dagen waarover een belanghebbende:

a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

b. terzake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld in onderdeel a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

d. na eindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet, over de maximale duur, bedoeld in artikel 29, tweede lid, van die wet;

e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld in onderdeel a of d, gelijkgesteld met dagen waarover loon is ontvangen.

5. Kalenderjaren, waarin een belanghebbende een tot zijn huishouden behorend kind verzorgt zonder dat deze voldoet aan de voorwaarde bedoeld in het tweede lid, worden, indien het een kind betreft dat bij de aanvang van dat kalenderjaar:

a. de leeftijd van 6 jaar niet heeft bereikt, gelijkgesteld met kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon of bezoldiging is ontvangen;

b. de leeftijd van 6 jaar, doch die van 12 jaar nog niet heeft bereikt, voor de helft gelijkgesteld met kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon is ontvangen.

6. Het vijfde lid vindt geen toepassing indien:

a. de verzorgende belanghebbende in een kalenderjaar voor een periode langer dan een half jaar als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; of

b. de verzorging uitsluitend of vrijwel uitsluitend buiten Nederland plaatsvindt.

7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen, die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen is Onze minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.

8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:

a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;

b. een pleegkind verstaan een kind dat als een eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

9. Voor de toepassing van dit artikel wordt

a. in geval van vermindering van de betrekkingsomvang op grond van artikel I-R109, zesde lid, en artikel I-S110, zesde lid, alsmede bij beëindiging van een tijdelijke taakuitbreiding ingevolge de artikelen I-R109, zevende en achtste lid, I-R514, I-R515, I-R709, I-S111, tweede en derde lid, I-S514 en I-S1010 het bepaalde in het tweede en derde lid toegepast ten aanzien van het weggefallen gedeelte van de betrekkingsomvang;

b. niet als loon beschouwd een uitkering op grond van dit hoofdstuk, danwel een uitkering op grond van de Werkloosheidswet, alsmede een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van minder dan 80%;

c. het aantal dagen waarover loon wordt ontvangen vastgesteld overeenkomstig artikel 6, vierde en vijfde lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekeringen.

10. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 42, tiende lid, van de Werkloosheidswet zijn van overeenkomstige toepassing.

K. Artikel I-H7 wordt vervangen door:

Artikel I-H7 **Langere uitkeringsduur**

1. Indien de belanghebbende op de dag van het ontslag een diensttijd heeft van tenminste drie jaren, wordt indien dit leidt tot een langere uitkeringsduur in afwijking van artikel I-H6, eerste en tweede lid, de duur van de uitkering vastgesteld op grond van de volgende leden.

2. De duur van de uitkering wordt vastgesteld op een aantal maanden gelijk aan 1/6 deel van de diensttijd, waarna de uitkomst naar boven wordt afgerond op gehele maanden.

3. De ingevolge het tweede lid berekende uitkeringsduur wordt ten hoogste vastgesteld op 24 maanden.

4. Indien een belanghebbende ten tijde van het ontslag een diensttijd van ten minste tien jaren heeft volbracht en de som van zijn leeftijd en diensttijd, die hij ten tijde van het ontslag heeft bereikt, 60 jaar of meer bedraagt, wordt hem na afloop van de termijn waarover een uitkering als bedoeld in de vorige leden is toegekend, aansluitend gedurende een periode van zes maanden een bijzondere verlenging verleend.

5. Bij vermindering van de betrekkingsomvang op grond van artikel I-R109, zesde, zevende en achtste lid, artikel I-S110, zesde lid, en artikel I-S111, tweede en derde lid, alsmede bij beëindiging van een tijdelijke taakuitbreiding ingevolge de artikelen I-R514, I-R515, I-R709, I-S514 en I-S1010 wordt het bepaalde in het tweede en derde lid toegepast ten aanzien van het weggefallen gedeelte van de betrekkingsomvang.

L. Artikel I-H8 wordt vervangen door:

Artikel I-H8 **Vervoluitkering**

1. De belanghebbende die het einde van de uitkeringsduur, bedoeld in artikel I-H6, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op die uitkering recht op een vervolgitkering.

2. De belanghebbende die:

a. het einde van de uitkeringsduur, bedoeld in artikel I-H6, eerste lid, heeft bereikt en

b. voldoet aan de voorwaarde, bedoeld in artikel I-H6, tweede lid aanhef onder a of b, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de uitkeringsduur, heeft recht op een vervolgitkering.

3. Behoudens het gestelde in de volgende leden is de duur van de vervolgitkering een jaar.

4. Behoudens het bepaalde in het zesde lid bedraagt de duur van de vervolgitkering voor de belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, drie en een half jaar.

5. De belanghebbende aan wie ingevolge artikel I-H7 een uitkering is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel I-H6, tweede lid onder a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgitkering indien de toegekende uitkering eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn uitkering zou zijn beëindigd, wanneer deze zou zijn toegekend ingevolge artikel I-H6. De vervolgitkering eindigt op het tijdstip gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

6. De belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is en aan wie ingevolge artikel I-H7 een uitkering is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel I-H6, tweede lid onder a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgitkering indien de toegekende uitkering eindigt op een tijdstip gelegen binnen drie en een half jaar na de datum waarop zijn uitkering zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel I-H6. De vervolgitkering eindigt op het tijdstip gelegen drie en een half jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

7. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn de bepalingen van de uitkering van overeenkomstige toepassing op de vervolgitkering.

M. Artikel I-H9 wordt vervangen door:

Artikel I-H9 **Bedrag van de uitkering**

1. Het bedrag van de uitkering is gedurende de eerste twee maanden gelijk aan 90% van de laatstelijk genoten bezoldiging, gedurende de volgende twee maanden 80% van de laatstelijk genoten bezoldiging, en vervolgens 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

2. Het bedrag van de uitkering is gedurende de bijzondere verlenging ingevolge artikel I-H7, vierde lid, 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

N. Na artikel I-H9 wordt een artikel I-H9a toegevoegd, luidende als volgt:

Artikel I-H9a **Bedrag van de vervolgitkering**

Het bedrag van de vervolgitkering is gelijk aan het maandbedrag van het minimumloon als vermeld in bijlage 2, onder 1, bij de leeftijd die de belanghebbende heeft, vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag bedoeld in artikel 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

O. In artikel I-H11, derde lid, wordt «korte of lange uitkering» vervangen door: uitkering.

P. In artikel I-H12, vierde lid onder b, wordt «lange of korte uitkering» vervangen door: uitkering.

Q. Artikel I-H14 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het eerste lid wordt vervangen door:

a. De belanghebbende die op de dag van ingang van zijn ontslag de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is verplicht, indien hij aanspraak wenst te maken op ontslaguitkering, zich uiterlijk op de eerste werkdag, volgend op die waarop het ontslag ingaat, te laten inschrijven bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie als bedoeld in de Arbeidsvoorzieningswet (Stb. 1990, 402) en een bewijs van inschrijving bij zijn aanvraag ter verkrijging van zijn ontslaguitkering aan Onze minister over te leggen.

b. De belanghebbende, die op de dag van het ontslag metterwoon verblijf houdt in het buitenland dan wel nadien metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland en die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is verplicht zich te doen inschrijven als werkzoekende bij een aldaar gevestigde instantie van arbeidsbemiddeling die daartoe de mogelijkheid biedt en die naar het oordeel van Onze minister vergelijkbaar is met de Arbeidsvoorzieningsorganisatie, als bedoeld in onderdeel a.

c. De belanghebbende dient, zolang hij de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, de inschrijving zo nodig tijdig te verlengen en zich voorts te gedragen naar de voorschriften en aanwijzingen die Onze minister of de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de daarmee vergelijkbare instantie bedoeld in onderdeel b, hem ter uitvoering van dit hoofdstuk dan wel ter verkrijging van een nieuwe passende bron van inkomsten stelt.

2. In het tweede lid wordt na «groepen van belanghebbenden» tussen-gevoegd:

die de leeftijd van 55 jaar nog niet hebben bereikt.

R. Artikel I-H16 wordt gewijzigd als volgt:

1. In het tweede lid wordt «lange of korte uitkering» vervangen door: uitkering.

S. Artikel I-H19 wordt gewijzigd als volgt:

1. In het eerste lid wordt «maand» vervangen door: kalendermaand.

2. In het derde lid wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

T. In artikel I-H23 wordt 80% vervangen door 70%

U. In artikel I-H24 wordt «en de lange uitkering» vervangen door: en – voor de belanghebbende die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel I-H6, tweede lid – de uitkering.

V. Na artikel V-H6 worden toegevoegd de artikelen V-H7 en V-H8, luidende als volgt:

Artikel V-H7 **Overgangsrecht WW-bodem per 1 april 1991**

1. Op de ontslaguitkeringen toegekend krachtens de bepalingen van hoofdstuk I-H, zoals deze luiden op 31 maart 1991, worden voor de resterende duur na 30 maart 1991 de bepalingen van hoofdstuk I-H van toepassing, zoals deze luiden met ingang van 1 april 1991.

2. Ten aanzien van de ontslaguitkeringen als bedoeld in het eerste lid, die voortduren na 30 maart 1991, wordt op basis van de desbetreffende bepalingen in hoofdstuk I-H, zoals deze luiden met ingang van 1 april 1991, de duur opnieuw berekend. Indien de aldus berekende duur langer

is dan de oorspronkelijk vastgestelde duur, wordt deze laatstgenoemde duur verlengd met het verschil tussen beide.

3. Voor de toepassing van artikel I-H3, derde lid, wordt onder eerder toegekende ontslaguitkering tevens begrepen de ontslaguitkering, waarvan de duur is vastgesteld krachtens de artikelen I-H3 en I-H6, zoals die luiden op 31 maart 1991.

Artikel V-H8 Overgangsuitkering

1. De belanghebbende die vóór 1 januari 1987 in het genot was van wachtgeld als bedoeld in artikel I-H2, waarvan de duur, nadat toepassing is gegeven aan artikel V-H7, tweede lid, verstrijkt in de periode van 1 april 1991 tot en met 31 maart 1993, heeft recht op een overgangsuitkering.

2. De duur van de overgangsuitkering is een jaar, met dien verstande dat de uitkering uiterlijk 1 april 1993 eindigt. De overgangsuitkering gaat in direct na het verstrijken van het wachtgeld als bedoeld in het eerste lid en wordt in maandelijkse termijnen betaald.

3. Het bedrag van de overgangsuitkering is gelijk aan het maandbedrag van het minimumloon als vermeld in bijlage 2, onder 1, bij de leeftijd die de belanghebbende heeft, vermeerderd met de daarvoor berekende vakantietoelagen bedoeld in artikel 15 van de Wet minimumloon en minimumvakantietoelagen, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging.

4. Hoofdstuk I-H is voor zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL II

1. De uitkeringen toegekend krachtens de bepalingen van de Tijdelijke regeling WWV-ervangende uitkering (Stb. 1987, 400) blijven voor de op of na 1 april 1991 resterende duur en hoogte gehandhaafd met dien verstande dat met de inwerkingtreding van dit besluit de bepalingen van hoofdstuk I-H van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (Stb. 1985, 110) daarop overigens van toepassing zijn, een en ander met uitzondering van de artikelen I-H2 tot en met I-H10, artikel I-H12, artikel I-H15 en artikel I-H18.

2. Ten aanzien van een op basis van artikel 26, eerste tot en met het vierde lid, van de Tijdelijke regeling WWV-ervangende uitkering toegekend recht op uitkering, dat vóór het voor de betrokken belanghebbende in artikel 32 van de regeling bedoelde tijdstip is geëindigd, blijft, indien de omstandigheden die tot dat eindigen hebben geleid of zouden hebben geleid op of na 1 april 1991 ophouden te bestaan, artikel 26, achtste lid, van de regeling van toepassing.

ARTIKEL III

Dit besluit treedt in werking met ingang van een bij Koninklijk besluit te bepalen datum en werkt, met uitzondering van artikel I, onderdeel T, terug tot en met 1 april 1991.

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 24 januari 1992, Stb. 61.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 maart 1992, nr. 49.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 15 januari 1992

Beatrix

De Minister van Onderwijs en Wetenschappen,
J. M. M. Ritzen

De Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
P. Bukman

Uitgegeven de *vijfentwintigste* februari 1992

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Algemeen

Bij besluit van 28 mei 1991, Stb. 331, zijn de ontslaguitkeringsregelingen voor het overheidspersoneel gewijzigd. In het Protocol voor het arbeidsvoorwaardenoverleg is met de centrales voor overheidspersoneel overeengekomen dat op centraal niveau overleg wordt gevoerd over onder andere de hoofdlijnen met betrekking tot de aanspraken op het gebied van de sociale zekerheid voor ambtenaren. In het onderhavige besluit worden de wijzigingen voor het overheidspersoneel verwerkt in de ontslaguitkeringsregeling voor het onderwijspersoneel.

1. Inleiding

In het kader van de per 1 januari 1987 doorgevoerde stelselherziening sociale zekerheid is in beginsel besloten het overheidspersoneel en het onderwijspersoneel onder de werking van de nieuwe Werkloosheidswet (WW, Stb. 1986, 566) te brengen. Ingevolge artikel 7 WW dient bij algemene maatregel van bestuur te worden bepaald met ingang van welk tijdstip dit daadwerkelijk het geval zal zijn. Aanvankelijk bestond het voornemen een en ander te realiseren met ingang van 1 januari 1988. Deze datum is echter om verschillende redenen enkele keren opgeschoven, telkens voor de periode van een jaar. Het kabinet Lubbers-II heeft ten slotte besloten geen wetgeving met betrekking tot de onderhavige aangelegenheid aanhangig te maken en de nadere besluitvorming hieromtrent over te laten aan het volgende kabinet.

Met ingang van de inwerkingtreding van de WW verviel de toegang tot de Wet Werkloosheidsvoorziening (WWV, Stb. 1964, 485). De WWV bood een voorziening voor ieder die werkloos was en voor deelneming aan het arbeidsproces was aangewezen op het verrichten van arbeid in dienstbetrekking. Ook het onderwijspersoneel dat zich in die omstandigheden bevond kon derhalve aanspraken ontlenen aan de WWV. Die aanspraken ontstonden hetzij na afloop van een uitkering ingevolge de onderwijsontslaguitkeringsregeling vervat in hoofdstuk I-H van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (RPBO Stb. 1985, 110), hetzij direct na ontslag indien om bepaalde redenen geen recht op een hoofdstuk I-H-uitkering bestond (hierbij kunnen ontslag ten gevolge van eigen schuld en bepaalde vormen van niet-onvrijwillige werkloosheid worden genoemd).

De aanspraken die het onderwijspersoneel kon ontlenen aan hoofdstuk I-H lagen in sommige gevallen voor wat betreft de duur beneden de aanspraken ingevolge de WW. Teneinde het onderwijspersoneel niet onevenredig te treffen door het wegvallen van de WWV, is met ingang van 1 januari 1987 voor het onderwijspersoneel – bij wijze van overgangsvoorziening en in beginsel voor zolang dat personeel niet feitelijk onder de werking van de WW is gebracht – een regeling tot stand gebracht op basis waarvan het gewezen onderwijspersoneel aanspraak heeft op een uitkering op de voet en de voorwaarden van de WWV. Deze regeling is neergelegd in de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering (TrWWV, Stb. 1987, 400) die zowel voor het overheidspersoneel als voor het onderwijspersoneel geldt.

In de nota van toelichting op de TrWWV is tot uitdrukking gebracht dat die regeling het karakter van een overgangsvoorziening heeft. In dat kader is onder meer gesteld dat deze voorziening niet als een «verworven recht» kan worden beschouwd. Dit wordt benadrukt doordat in artikel 62

TrWWV is bepaald dat het besluit op de daar vastgestelde datum zal vervallen. Vanwege deze beperkte duur van de TrWWV hebben de centrales van overheidspersoneel zich niet met die regeling kunnen verenigen.

Nu evenwel de werkingsduur van de TrWWV een aantal keren is verlengd en de tijdelijkheid daarvan van langere duur bleek te zijn dan aanvankelijk is voorzien, deed zich als probleem gevoelen dat de TrWWV ook aanspraken op een uitkering verleent indien een ontslagen belanghebbende aan hoofdstuk I-H reeds aanspraken ontleent die overeenkomen of uitstijgen boven die ingevolge de WW.

Bovendien is in een aantal situaties de combinatie van een I-H-uitkering en die ingevolge de TrWWV, aanmerkelijk gunstiger dan de uitkering die de belanghebbende zou hebben genoten indien de WW van toepassing zou zijn. Daarom heeft het kabinet Lubbers-II in het kader van de besluitvorming omtrent het uitstel van de operatie om het overheidspersoneel en het onderwijspersoneel daadwerkelijk onder de werking van de WW te brengen, besloten de TrWWV niet meer opnieuw te verlengen. Daarvoor in de plaats dient een regeling te komen, die erin voorziet dat een onderwijspersoneelslid bij ontslag ten minste dezelfde aanspraken op een uitkering heeft, als bij toepassing van de WW het geval zou zijn.

Het kabinet heeft zich eveneens op het standpunt gesteld dat het overheidspersoneel en het onderwijspersoneel gedurende de huidige kabinetsperiode niet feitelijk onder de werking van de WW dienen te worden gebracht en dat de TrWWV dient te worden vervangen door de vorenbedoelde minimumvoorziening.

2. Nadere uitwerking van de minimumvoorziening

Het uitgangspunt dat het onderwijspersoneel bij ontslag een uitkering dient te ontvangen die ten minste overeenkomt met hetgeen dit personeel zou hebben ontvangen indien de WW van toepassing zou zijn, heeft geleid tot de vraag hoe dit moet worden bewerkstelligd. De WW en de huidige onderwijsontslagitkeringsregeling verschillen aanzienlijk wat betreft systematiek. Zo staat in de WW voor het bepalen van de duur van de uitkering het totale arbeidsverleden centraal, bij de onderwijsontslagitkeringsregeling daarentegen de voor de Algemene burgerlijke pensioenwet (Abp-wet, Stb. 1986, 540) geldige diensttijd, doorgebracht in dienst bij het onderwijs of in een eventuele andere ambtelijke betrekking die voorafgaat aan de onderwijsbetrekking, waaruit de belanghebbende is ontslagen.

Voor het bepalen van de hoogte van de uitkering gaat de WW uit van het dagloon, terwijl in hoofdstuk I-H de laatstelijk genoten bezoldiging de grondslag vormt voor de vaststelling van de hoogte van de uitkering.

Bij het opnieuw verwerven van een werkkring vervallen de aanspraken ingevolge de WW naar rato van het aantal arbeidsuren in de nieuwe werkkring, terwijl in de onderwijsregeling in een dergelijke situatie niet de aanspraken vervallen, maar een anticumulatieregeling wordt toegepast, op zodanige wijze dat de uitkering wordt gekort met het bedrag waarmee de som van de ongekorte uitkering en het nieuwe verworven inkomen uit arbeid, de laatstelijk genoten bezoldiging overschrijdt. Ten slotte wordt in dit verband vermeld dat degene die een werkloosheidsuitkering ontvangt ingevolge de WW, in voorkomend geval aanspraak heeft op een aanvullende uitkering tot het relevante sociale minimuminkomen, op basis van de Toeslagenwet (TW, Stb. 1987, 91). De oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer kan, na het volledig doorlopen hebben van het WW-traject, in aanmerking komen voor een uitkering tot het relevante sociaal minimum op grond van de

Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW, Stb. 1987, 92). De ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen met inbegrip van de onderwijsontslaguitkeringsregeling geven geen uitzicht op een gegarandeerd minimuminkomen. Meer verschillen tussen de WW en de onderwijs-ontslaguitkeringsregelingen, zij het minder zwaarwegende, kunnen worden aangewezen.

Een letterlijke uitvoering van het uitgangspunt dat het onderwijspersoneel bij ontslag ten minste de aanspraken dient te hebben als in het geval dat de WW van toepassing zou zijn, zou inhouden dat bij iedere aanvraag om een uitkering een vergelijking zou moeten worden gemaakt tussen enerzijds de aanspraken die het ontslagen personeelslid heeft ingevolge de onderwijsontslaguitkeringsregeling, die ongewijzigd dient te worden gehandhaafd nu de minimumvoorziening een vervanging dient te zijn van de TrWWV en anderzijds de aanspraken die hij zou hebben gehad indien de WW van toepassing zou zijn geweest. Een dergelijke vergelijking betekent niet alleen dat telkenmale twee wettelijke systemen zouden moeten worden toegepast teneinde te kunnen komen tot de hiervoor bedoelde afweging – hetgeen zou leiden tot een aanzienlijke verhoging van de werklast voor de uitvoerende instanties – maar bovendien dat in feite onweegbare elementen van de onderscheiden wettelijke systemen tegen elkaar zouden moeten worden afgezet. Dit laatste is de facto ondoenlijk en kan tot subjectieve uitkomsten leiden, die gemakkelijk aanleiding kunnen vormen tot het instellen van beroep.

Het voorgaande heeft er dan ook toe geleid dat is besloten om bij het voorzien in een minimumuitkering voor het ontslagen onderwijspersoneel die overeenkomt met de aanspraken die dit personeel zou hebben indien de WW van toepassing zou zijn, de systematiek van hoofdstuk I-H als vertrekpunt te hanteren. Uitsluitend op deze wijze kan een goede aansluiting worden bewerkstelligd bij de bestaande aanspraken en kan de «WW-bodem» op verantwoorde wijze in de onderwijsregeling worden geïntegreerd. Bovendien worden de uitvoerende instanties aldus niet voor onoverkomelijke uitvoeringsproblemen gesteld.

Handhaving van de systematiek van de onderwijsregeling leidt ertoe:

- a. dat voor het verkrijgen van aanspraken op een uitkering er sprake dient te zijn van een ontslag als gedefinieerd in hoofdstuk I-H;
- b. dat de duur van de uitkering in beginsel wordt bepaald door de diensttijd, die in aanmerking komt voor pensioen, met dien verstande dat voor de «WW-bodem-uitkering», op overeenkomstige wijze als in de WW, het arbeidsverleden van het ontslagen personeelslid bepalend is;
- c. dat de hoogte van de uitkering wordt afgeleid van de laatstelijk genoten bezoldiging, behoudens voor zover het betreft de uitkering die overeenkomt met de vervolgutkering als bedoeld in artikel 48 WW, waarvoor het minimumloon bepalend is;
- d. dat nieuwe inkomsten uit arbeid worden geanticumuleerd.

3. Beperkingen

Een onverkorte invoering van een «WW-bodem» in de onderwijsontslaguitkeringsregeling impliceert dat ook een voorziening dient te worden getroffen die overeenkomt met de TW en de IOAW. Het is voor de uitvoeringsinstanties evenwel niet mogelijk een dergelijke voorziening op korte termijn uit te voeren. Mede gelet op het gegeven dat in de huidige onderwijsontslaguitkeringsregeling thans geen garantie is neergelegd inzake een minimuminkomen, is om die reden besloten de «WW-bodem» vooralsnog in een enigszins beperkte vorm in te voeren. In een later

stadium, maar zo spoedig mogelijk, zal worden overgegaan tot het aanbrengen van een garantie inzake een minimuminkomen.

Het voornemen is dit laatste te realiseren in het kader van een nadere herziening van de ontslaguitkeringsregeling, gericht op:

- a. herbezinning inzake enkele elementen van de onderwijsontslaguitkeringsregeling ten aanzien waarvan thans de vraag gesteld kan worden of zij nog passend zijn;
- b. een zo mogelijk nauwere aansluiting bij de WW, onder meer wat betreft het sanctiesysteem.

Deze verdergaande herziening van de onderwijsontslaguitkeringsregeling is binnen het gegeven tijdsbestek niet voor realisatie vatbaar. Temeer daar omtrent dergelijke wijzigingen van de huidige regeling moet worden overlegd en overeenstemming moet worden bereikt met de centrales van overheidspersoneel.

Gelet op het voorgaande is thans het meest urgente element van de «WW-bodem» ingevoerd, te weten een met de WW overeenstemmende minimum uitkeringsduur die is gebaseerd op het totale arbeidsverleden van het ontslagen onderwijspersoneelslid. Invoering van deze minimum uitkeringsduur betekent de facto dat voor het overgrote merendeel van de uitkeringsgerechtigden de «WW-bodem» thans reeds wordt gerealiseerd. De nog niet ingevoerde elementen van de «WW-bodem» kunnen slechts betrekking hebben op een gering aantal gevallen.

4. De doelstelling van het besluit

Het onderhavige besluit strekt ertoe de vorenbedoelde minimum uitkeringsduur aan te brengen in de ontslaguitkeringsregeling voor het onderwijspersoneel.

Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt om de referte-eis van artikel I-H5 (voorheen artikel I-H8) in overeenstemming te brengen met die van de WW. De 130-dagen eis is vervangen door de 26-weeken eis.

Van de gelegenheid is voorts nog gebruik gemaakt om enkele technische aanpassingen aan te brengen, alsmede een wijziging in de bepalingen inzake de in het buitenland woonachtige belanghebbenden.

5. De gewijzigde ontslaguitkeringsregeling in hoofdlijnen

De ingevolge dit besluit gewijzigde ontslaguitkeringsregeling voorziet in de beoogde minimumuitkering doordat de bepalingen van de WW inzake dienstbetrekking, uitkeringsduur, verlenging van de uitkeringsduur, alsmede vervolgitkering, daarin inhoudelijk zijn overgenomen. Dit houdt in dat de belanghebbende die voldoet aan de in hoofdstuk I-H neergelegde vereisten voor het verkrijgen van een uitkering, aanspraak heeft op een uitkering met de duur van een half jaar. Indien wordt voldaan aan de zogenaamde drie-uit-vijf-eis, dat wil zeggen dat indien de belanghebbende in de periode van vijf jaar voorafgaand aan het ontslag in ten minste drie kalenderjaren in elk van die jaren over 52 of meer dagen loon of bezoldiging heeft ontvangen en er een arbeidsverleden van ten minste vijf jaar is, de uitkering wordt verlengd op overeenkomstige wijze als dit in artikel 42 WW geschiedt. Na afloop van de verlengde uitkering bestaat bij voortduring van de werkloosheid vervolgens aanspraak op de vervolgitkering, die één jaar duurt.

De duur van de ontslaguitkering wordt in beginsel vastgesteld op basis van de vorenbedoelde, uit de WW overgenomen bepalingen. In dat kader

is dus niet meer uitsluitend de diensttijd bij het onderwijs bepalend voor de duur van de ontslaguitkering, maar het totale arbeidsverleden van het ontslagen personeelslid. Indien evenwel de duur van de ontslaguitkering op basis van de gehandhaafde, «oude» bepalingen van hoofdstuk I-H langer is dan het totaal van de «WW-bodem-uitkering», wordt de duur van de uitkering vastgesteld op basis van die «oude» bepalingen.

Het geval kan zich echter voordoen dat de uitkeringsduur op basis van de «oude» regeling langer is dan het totaal van «WW-uitkering» van een half jaar en de mogelijke verlenging, maar korter dan het totaal van de «WW-bodem-uitkering» (dus inclusief vervolguitering). In dat geval wordt de duur van de uitkering in eerste instantie toch bepaald op basis van de oude regelingen. Dit om de bestaande aanspraken niet aan te tasten. Behoudens in het geval van de vervolguitering, waarvan de hoogte is gerelateerd aan het minimumloon, is de hoogte van de uitkering namelijk afhankelijk van de laatstelijk genoten bezoldiging. Indien in het onderhavige geval de systematiek van de «WW-bodem-uitkering» onverkort zou worden toegepast, zou de betrokken belanghebbende eerder dan op basis van de «oude» regeling het geval is, worden geconfronteerd met een uitkering die niet is gerelateerd aan zijn laatstelijk genoten bezoldiging, maar die op het minimuminkomensniveau ligt.

Het ligt niet in de bedoeling bij het aanleggen van een minimumvoorziening in de ontslaguitkeringsregelingen sommige belanghebbenden te confronteren met een vermindering van aanspraken. Daarom is ten aanzien van de hier bedoelde gevallen bepaald dat eerst een uitkering wordt genoten op basis van de «oude» regelingen, waarna vervolgens nog een vervolguitering van beperkte duur wordt toegekend, namelijk tot de einddatum die zou hebben gegolden indien de regeling inzake de «WW-bodem-uitkering» zou zijn toegepast.

De invoering van de minimumuitkering in hoofdstuk I-H brengt met zich dat aan de voorziening die was neergelegd in het oude artikel I-H8 (de zogenaamde korte uitkering) geen behoefte meer bestaat.

Deze korte uitkering bedroeg zes maanden, hetgeen overeenkomt met de minimale duur van een uitkering ingevolge de thans opgenomen minimumuitkering.

Zoals reeds werd opgemerkt, zijn de bepalingen inzake de hoogte van de ontslaguitkeringen in hoofdstuk I-H onverkort gehandhaafd en daarmee ook van toepassing op de uitkeringen inzake de «WW-bodem», met uitzondering van de vervolguitering. In afwijking van de regeling zoals neergelegd in artikel 51 WW, waarin is bepaald dat de hoogte van de vervolguitering 70% van het minimumloon bedraagt, is de hoogte van de vervolguitering gesteld op het minimumloon, met dien verstande dat de hoogte van de uitkering nooit meer dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging bedraagt. Dit houdt verband met het feit dat degene die ingevolge de WW een werkloosheidsuitkering ontvangt en die tevens voldoet aan de overige ter zake gestelde voorwaarden, aanspraak heeft op een aanvullende uitkering ingevolge de TW of de IOAW. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat de WW-genietende verzekerd is van het relevante sociale minimuminkomen. Aangezien in verband met de desbetreffende uitvoeringsproblematiek, een met de TW en de IOAW overeenkomstige regeling nog niet voor het onderwijspersoneel kan worden getroffen, dient op andere wijze dan in de systematiek van de WW en TW dan wel in IOAW in hoofdstuk I-H te worden voorzien in een regeling die zoveel mogelijk voorkomt dat het ontslagen onderwijspersoneelslid gedurende de tijd dat hij de vervolguitering ontvangt, een inkomen heeft dat beneden het relevante sociale minimuminkomen ligt.

Vooralsnog kan dit laatste niet op andere wijze geschieden dan het ontslagen personeelslid dat in de fase voorafgaand aan de vervolgitkering een ontslaguitkering ontvangt die hoger is dan het minimumloon, tijdens de vervolgitkering niet verder in inkomen te laten zakken dan tot op het minimumloon. Het ontslagen personeelslid evenwel voor wie geldt dat 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging beneden het minimumloon ligt, verkrijgt thans nog geen garantie inzake het relevante sociale minimuminkomen. Het zou te ver gaan om deze categorie, die in de fase voorafgaand aan de vervolgitkering reeds een uitkering ontvangt die beneden het minimumloon ligt, in tegenstelling tot de eerstbedoelde categorie bij aanvang van de vervolgitkering een inkomensstijging te doen toekomen.

Voor hen blijft de hoogte van de uitkering op 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging. Volledigheidshalve wordt hierbij opgemerkt dat hiermee een reeds lang bestaande regeling, waarvan in de praktijk niet is gebleken dat deze tot knelpunten leidt, ongewijzigd wordt gecontinueerd.

6. Het georganiseerd overleg

Met de meerderheid van de centrales van overheidspersoneel is overeenstemming bereikt over het onderhavige besluit.

7. De uitvoeringslasten

De wijziging van de bestaande regeling geschiedt ter vervanging van de voorziening die is getroffen in de TrWWV door een regeling die meer is afgestemd op de WW. Het niet meer verlengen van de TrWWV betekent op zichzelf beschouwd een vermindering van het aantal regelingen en een vereenvoudiging van het stelsel van ontslaguitkeringsregelingen voor het overheids- en het onderwijspersoneel. Daarmee gepaard gaat een vermindering van de uitvoerende werkzaamheden en derhalve van de uitvoeringslasten.

Tegenover deze vermindering van het aantal regelingen staat evenwel de invoering van het nieuwe element van de «WW-bodem» in de ontslaguitkeringsregelingen die de uitvoering daarvan verzaamt. Door bij deze invoering zoveel mogelijk aan te sluiten bij de bestaande systematiek van die regelingen, is deze toename van uitvoerende werkzaamheden zo beperkt mogelijk gehouden. Dit neemt echter niet weg dat in de nieuwe systematiek, bij de beslissing over de toekenning van een ontslaguitkering, over meer gegevens dient te worden beschikt dan voorheen het geval was. In de gevallen dat het ontslagen personeelslid een diensttijd van minder dan vijf jaar heeft is in verband met de vraag of wordt voldaan aan de «drie uit vijf» eis immers niet alleen de diensttijd relevant, maar zijn de gegevens met betrekking tot het voor de diensttijd gelegen arbeidsverleden eveneens van belang. Die gegevens zullen moeten worden verstrekt door de belanghebbende en zullen door de uitvoeringsinstantie moeten worden gecontroleerd. Bovendien zal bij iedere beslissing inzake een aanvraag van een ontslaguitkering moeten worden nagegaan volgens welke methode de duur van de uitkering dient te worden bepaald: volgens de methode van de «WW-bodem» of volgens de «oude» regeling.

Hierdoor zijn derhalve meer werkzaamheden aan de toekenning van ontslaguitkeringen ingevolge de gehandhaafde regelingen verbonden dan thans het geval is.

Verwacht wordt dat per saldo de uitvoeringslasten structureel beneden het huidige niveau zullen liggen. Afgezien van de structurele uitvoeringslasten zal zich bij de invoering van de «WW-bodemregeling» een tijdelijke verzwaring van de uitvoeringslasten voordoen. Dit in verband met

het gegeven dat in het kader van het overgangsrecht alle reeds toegekende ontslaguitkeringen opnieuw dienen te worden bezien, ten einde te kunnen vaststellen of op grond van de gewijzigde regeling aanspraak bestaat op een uitkering van een langere duur. In voorkomend geval wordt de duur van de uitkering opnieuw vastgesteld.

8. De positie van vrouwen

De invoering van een minimum uitkeringsduur die overeenkomt met de duur van de werkloosheidsuitkering ingevolge de WW, in de onderwijs-ontslaguitkeringsregelingen, heeft geen invloed op de positie van vrouwen op de arbeidsmarkt of binnen het onderwijs. Het gaat hierbij om een nieuw element in de rechtspositie van het onderwijspersoneel die een verbetering inhoudt.

9. Voorlichting

Maatregelen zijn getroffen ten einde zowel de belanghebbenden in de zin van de ontslaguitkeringsregelingen en het overheidspersoneel in het algemeen, als de uitvoerende instanties zo volledig mogelijk tijdig te informeren omtrent de voorgenomen wijzigingen van de ontslaguitkeringsregelingen. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat op de juiste wijze en tijdig kan worden ingespeeld op de wijzigingen in deze regelingen. Ook zal ruime aandacht worden besteed aan de feitelijk gerealiseerde wijzigingen van de regelingen.

10. Inwerkingtreding

De werkingsduur van de TrWWV is per 1 april 1991 vervallen. Voor een hernieuwde verlenging ontbraken voldoende financiële middelen. Indien per 1 april 1991 geen vervangende voorziening getroffen zou zijn, zou een forse achteruitgang in aanspraken voor ontslagen overheidspersoneel zijn ontstaan.

Daarom is het beleid erop gericht de WW-bodemvoorziening direct aansluitend op voornoemde vervaldatum tot stand te brengen.

Artikelsgewijs

Artikel I

Onderdeel B

De wijziging in artikel I-H1, eerste lid onderdeel c, onder 3, betreft een technische aanpassing in verband met een indertijd aangebrachte vernummering in artikel D1 van de Algemene burgerlijke pensioenwet (Stb. 1986, 540).

Bij Staatsblad 64, 1990 is het ontslagbegrip vervat in artikel I-H1, eerste lid onder f, aangepast in die zin dat in geval van beëindiging van tijdelijke uitbreiding van de betrekkingssomvang in de genoemde gevallen een uitkering kan worden verkregen. De toevoeging van het zevende en het achtste lid van artikel I-R109, van artikel I-S110, zesde lid, en artikel I-S111, tweede en derde lid, houdt enerzijds verband met het feit dat destijds abusievelijk is verzuimd het onderwijsondersteunend personeel bij deze vorm van uitkering te betrekken, anderszijds wordt de mogelijkheid geopend op het verkrijgen van een uitkering op grond van het beëindigen van de tijdelijke uitbreiding van de betrekkingssomvang in verband met werkzaamheden in het kader van contractactiviteiten.

In artikel I-H1, eerste lid onder g wordt het nieuwe begrip «lichamen», opgenomen. De omschrijving komt overeen met die uit artikel 1, onder f, WW.

In artikel I-H1, eerste lid onderdeel h, wordt het begrip «dienstbetrekking» gedefinieerd ten einde aan te geven dat, wanneer het gaat om tijd die in dienstbetrekking is doorgebracht, het niet langer uitsluitend gaat om voor pensioen geldige diensttijd. Door de verwijzing naar de artikelen 4, 5 en 6 van de WW wordt bewerkstelligd dat dezelfde uitbreiding aan de reikwijdte van het begrip «dienstbetrekking» wordt gegeven als in of krachtens de WW geschiedt.

Onderdeel C

De wijziging in artikel I-H2, onderdeel b, onder 1, is een gevolg van de wijziging van artikel I-H1, eerste lid onder f. Zie in dit verband de toelichting bij onderdeel B.

Onderdeel D

In artikel I-H2a wordt, in het voetspoor van de WW, de basisduur van het wachtgeld gesteld op zes maanden. Degene die aan de «drie-uit-vijf-eis» voldoet, dat wil zeggen degene die aantoonbaar in de periode van vijf kalenderjaren onmiddellijk voorafgaand aan het jaar waarin ontslag heeft plaatsgehad ten minste drie kalenderjaren in elk van die jaren over 52 of meer dagen loon of bezoldiging te hebben ontvangen, komt daarna voor een verlenging in aanmerking. In navolging van het bepaalde in de WW komen degenen die onmiddellijk voorafgaand aan het ontslag een uitkering krachtens de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28) genieten zondermeer voor verlenging in aanmerking. Zij behoeven niet te voldoen aan de 3-uit-5-eis om voor een verlengd wachtgeld in aanmerking te komen. De duur van de verlenging hangt af van de duur van het arbeidsverleden van betrokkene.

In de leden drie tot en met negen wordt nader aangegeven welke perioden al dan niet meetellen bij de bepaling van de omvang van het arbeidsverleden. Deze opsomming is in zijn geheel overgenomen uit de WW. Omdat deze bepalingen de kern bevatten van de «WW-bodemregeling» is het van belang dat belanghebbenden direkt van deze bepalingen kennis kunnen nemen in het op hen van toepassing zijnde voorschrift, zodat hier niet is verwezen naar de overeenkomstige bepalingen van de WW. In het vierde lid, onderdeel e, ware bijv. te denken aan uitkeringen op grond van artikel I-E19 die naar aard en strekking overeenkomen met de uitkeringen genoemd in de onderdelen a tot en met d van het vierde lid. Wel zijn, omdat het hier gaat om een nadere regeling, in het tiende lid de regels die zijn gesteld krachtens artikel 42, tiende lid, WW van overeenkomstige toepassing verklaard. Het betreft hier het Besluit gelijkstelling loondagen Werkloosheidswet (Stb. 1991, 483).

Onderdeel E

Artikel I-H3 biedt een waarborg voor het behouden van duuraanspraken ingevolge de wachtgeldbepalingen, zoals die luiden voor 1 april 1991, indien toepassing daarvan leidt tot een wachtgeldduur die langer is dan de duur van een wachtgeld vastgesteld ingevolge het bepaalde in artikel I-H2a, eerste en tweede lid. Deze duuraanspraken ingevolge de oude bepalingen zijn wat betreft de uitgangspunten neergelegd in het tweede lid.

Het derde lid betreft de situatie dat de belanghebbende bij de aanvang van de diensttijd die in aanmerking dient te worden genomen bij de bepaling van het wachtgeld reeds in het genot is van een wachtgeld krachtens het eerste en het tweede lid, of van een uitkering krachtens artikel I-H7. Uiteraard geldt ook in dit geval dat uitsluitend een wachtgeld met toepassing van deze bepaling wordt toegekend, indien de duur daarvan langer is dan de duur van een wachtgeld ingevolge artikel I-H2a. Met andere woorden: niet in alle gevallen dat de berekening van de duur van een wachtgeld op grond van het tweede lid leidt tot een langere duur dan ingevolge artikel I-H2a, wordt toepassing gegeven aan artikel I-H3. In het geval als bedoeld in het derde lid van artikel I-H3 moet eerst de duur van een reeds eerder toegekend wachtgeld of uitkering worden afgetrokken van de op grond van het tweede lid berekende duur van het wachtgeld. Eerst indien de dan resterende duur van het wachtgeld langer is dan die van het wachtgeld ingevolge artikel I-H2a, wordt toepassing gegeven aan artikel I-H3.

Het vierde lid regelt de bijzondere verlenging van een wachtgeld voor de categorie van belanghebbenden die op de dag van ontslag een diensttijd van ten minste tien jaar hebben en waarvan de som van leeftijd en diensttijd ten minste 60 jaar bedraagt. Het betreft een aanspraak op bijzondere verlenging van het wachtgeld tot het tijdstip waarop de leeftijd van 65 jaar is bereikt, op grond van de bepalingen zoals die luiden voor 1 april 1991.

Wat betreft de toepassing van het vierde lid geldt overigens eveneens dat een wachtgeld eerst dan ingevolge artikel I-H3 wordt toegekend indien er in vergelijking met het wachtgeld waarop ingevolge artikel I-H2a aanspraak bestaat, bij toepassing van artikel I-H3

- inclusief de bijzondere verlenging als bedoeld in het vierde lid
- een langere wachtgeldduur zou bestaan. Indien bijvoorbeeld in verband met het bereiken van de 65-jarige leeftijd, op grond waarvan ingevolge artikel I-H19, eerste lid onder c, het recht op wachtgeld eindigt, geen verschil in duur tussen het wachtgeld ingevolge artikel I-H2a en dat ingevolge artikel I-H3 bestaat, wordt het wachtgeld toegekend op grond van artikel I-H2a. Dit kan van belang zijn voor de hoogte van de uitkering.

Onderdeel F

In het nieuwe artikel I-H3a wordt in navolging van de in de artikelen 48 t/m 52 van de WW geregelde vervolguutkering voorzien in een vervolgwachtgeld. Het vervolgwachtgeld is gerelateerd aan het minimumloon. Evenals in de WW het geval is, heeft deze minimumloon-gerelateerde uitkering ten doel een vloeiende overgang te bereiken tussen de regelingen op grond van de loondervingsfunctie en die op grond van de minimumbehoeftefunctie (Algemene Bijstandswet (Stb. 1963, 284)).

De lengte van het vervolgwachtgeld is een jaar, voor belanghebbenden die op de ontslagdatum 57,5 jaar of ouder waren 3,5 jaar. Het vijfde en zesde lid van artikel I-H3a noemen de gevallen waarin hierop een uitzondering wordt gemaakt. Het betreft hier belanghebbenden die een wachtgeld op basis van artikel I-H3, tweede lid, toegekend hebben gekregen. Deze belanghebbenden hebben na afloop van dit wachtgeld recht op een vervolgwachtgeld, met dien verstande dat dit vervolgwachtgeld niet langer duurt dan tot het tijdstip waarop een wachtgeld – wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel I-H2a, eerste en tweede lid gevolgd door het vervolgwachtgeld – zou zijn geëindigd. Dit impliceert dat voor deze belanghebbenden de duur van het vervolgwachtgeld korter

kan zijn dan de gebruikelijke termijnen van één, respectievelijk drie en een half jaar.

Onderdeel G

Zoals in het algemene gedeelte reeds is uiteengezet, is in artikel I-H4 in afwijking van het bepaalde in de WW, waarin de hoogte van de vervolguitkering is vastgesteld op 70% van het minimumloon, de hoogte van het vervolgwachtgeld bepaald op 100% van het minimumloon. Om te voorkomen dat het vervolgwachtgeld meer zou bedragen dan de laatstelijk genoten bezoldiging dan wel het wachtgeld dat direct voorafgaand aan het vervolgwachtgeld werd genoten, is op het voorgaande een restrictie aangebracht in die zin, dat het bedrag van het vervolgwachtgeld nooit meer kan bedragen dan 70% van de laatstgenoten bezoldiging.

Onderdeel I

Tengevolge van de invoering van de minimumuitkering is er in hoofdstuk I-H geen behoefte meer aan de zogenaamde korte uitkering. Het onderscheid tussen de vroegere korte en lange uitkering is vervallen.

In het eerste lid van artikel I-H5 wordt nu verwezen naar artikel I-H6 waarin de WW-duuraanspraken zijn opgenomen. Ingevolge het eerste lid van laatstgenoemd artikel bestaat voor iedere belanghebbende een recht op uitkering van ten minste zes maanden, uiteraard mits wordt voldaan aan de – gewijzigde – entree-eis.

Wat betreft de in hoofdstuk I-H gehanteerde referte-eis is, zoals reeds is aangegeven in het algemeen gedeelte, de band met de WW hersteld. Hoofdstuk I-H is hangende de besluitvorming omtrent de wijze en het tijdstip waarop het overheids personeel en daarmee ook het onderwijspersoneel daadwerkelijk onder de werkingssfeer van de WW zou worden gebracht, een tijdlang niet aangepast aan de wijzigingen van de WW. Nu het duidelijk is dat de ontslaguitkeringsregelingen voor het overheids- en het onderwijspersoneel voorlopig zullen blijven bestaan, dient hoofdstuk I-H alsnog te worden aangepast. De wijziging van de referte-eis houdt in dat niet meer de eis wordt gesteld dat men in een periode van 12 maanden voorafgaand aan het ontslag gedurende 130 dagen binnen het Rijk in dienstbetrekking werkzaam moet zijn geweest, maar gedurende 26 weken als werknemer als bedoeld in artikel 3 WW. Hierbij wordt een week als een gewerkte week aangemerkt, indien ten minste op één dag per week is gewerkt, ongeacht het aantal uren. Door deze gewijzigde referte-eis is er geen behoefte meer aan de bepalingen van het oude artikel I-H8, tweede, derde en vierde lid, zodat deze bepalingen konden vervallen.

Een diensttijd van ten minste drie jaar onmiddellijk voorafgaand aan het ontslag gaf voorheen recht op een lange uitkering. In het kader van de garantie dat minimaal recht blijft bestaan op de duur van de uitkering waarop men ingevolge de oorspronkelijke bepalingen van hoofdstuk I-H aanspraak zou hebben gemaakt, is in onderdeel b – naast de verwijzing naar de nieuwe «WW-duur-aanspraak» van artikel I-H6 tevens een verwijzing opgenomen naar artikel I-H7. In laatstgenoemd artikel zijn de duuraanspraken opgenomen ingevolge de lange uitkering, respectievelijk de eventuele verlenging daarvan. De verwijzing naar artikel I-H7, eerste lid, is noodzakelijk omdat in dit lid is aangegeven aan welk van de evengenoemde bepalingen uiteindelijk toepassing dient te worden gegeven voor de vaststelling van de duur van de uitkering van de belanghebbende met een diensttijd van ten minste drie jaar.

Het tweede lid is overgenomen uit de WW, te weten het tweede lid van artikel 17. Indien het ontslag ingaat binnen twaalf maanden na een periode waarin de belanghebbende als gevolg van arbeidsongeschiktheid verhinderd was werkzaamheden te verrichten, of werkzaamheden heeft verricht als bedoeld in artikel 8 WW en hij de hoedanigheid van werknemer heeft herkrege, wordt de periode van twaalf maanden verlengd met de duur van deze perioden.

Het derde lid is eveneens overgenomen uit de WW, te weten het derde lid van artikel 17 van de wet. In verband met het gegeven dat in hoofdstuk I-H het ontslag als uitgangspunt is gehandhaafd, is daarbij het begrip «werkloosheid» zoals dat in de WW-bepaling voorkomt gewijzigd in: ontslag.

In het vijfde lid zijn de regels welke zijn gesteld op grond van artikel 17, vierde en vijfde lid, van de WW van overeenkomstige toepassing verklaard.

Het betreft hier het Besluit verlaagde wekeneis en arbeidsverledeneis (Stb. 1987, 633) en het besluit van de Sociale Verzekeringsraad van 18 december 1986, nr. 86/8025. (Stcrt. 1986, 248) inzake het gelijkstellen van weken, waarin niet is gewerkt met gewerkte weken.

Onderdeel J

Voor de toelichting op artikel I-H6 wordt verwezen naar de toelichting op het overeenkomstige artikel I-H2a.

Onderdeel K

Artikel I-H7 biedt de waarborg voor het behouden van duuraanspraken ingevolge de oorspronkelijke bepalingen met betrekking tot de «lange uitkering», indien dit leidt tot een uitkeringsduur die langer is dan die welke is vastgesteld ingevolge het bepaalde in het (nieuwe) artikel I-H6, eerste en tweede lid.

In het tweede lid van artikel I-H7 zijn de duuraanspraken ingevolge de vroegere lange uitkeringsbepalingen opgenomen.

Het vierde lid van artikel I-H7 regelt de bijzondere verlenging van een uitkering ingevolge artikel I-H7, voor de categorie van belanghebbenden die op de dag van ontslag een diensttijd van ten minste 10 jaar hebben en voor wie de som van leeftijd en diensttijd ten minste 60 jaren bedraagt. Het betreft de aanspraak op bijzondere verlenging gedurende zes maanden van de voormalige lange uitkering.

Onderdeel L

In artikel I-H8 wordt voorzien in een vervolgutkering. Voor een toelichting op dit artikel wordt verwezen naar de toelichting op artikel I-H3a.

Onderdeel N

Voor een toelichting op artikel I-H9a wordt verwezen naar het overeenkomstige artikel I-H4a.

Onderdeel Q

Artikel I-H14, eerste lid onder b, strekt ertoe ook voor in het buitenland woonachtige belanghebbenden de verplichting tot inschrijving als

werkzoekende in te voeren, voorzover dit in het desbetreffende land mogelijk is. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat voor in het buitenland wonende belanghebbenden ten aanzien van inschrijving bij een instantie van arbeidsbemiddeling dezelfde verplichting geldt als voor in Nederland wonende belanghebbenden.

Onderdeel S

De wijziging van de term «maand» in «kalendermaand» in het eerste lid van artikel I-H19 heeft tot gevolg dat duidelijker dan voorheen wordt vastgesteld met ingang van welk tijdstip het recht op wachtgeld eindigt.

De wijziging in het derde lid betreft een achterwege gebleven aanpassing die verband houdt met de verlaging van de leeftijdsgrens van 60 naar 55 jaar die geldt bij de GAB-inschrijvingsplicht.

Onderdeel T

De wijziging van artikel I-H23 van het percentage van 80% naar 70% houdt verband met een achterwege gebleven aanpassing als gevolg van de verlaging van de uitkeringspercentages bij Wet van 20 december 1984, Stb. 657.

Onderdeel V

Artikel V-H7

De overgangsbepalingen in artikel V-H7 strekken ertoe te bewerkstelligen dat de bij dit besluit gewijzigde bepalingen eveneens van toepassing zijn op de wachtgelden respectievelijk de uitkeringen, die zijn toegekend op basis van de bepalingen zoals die luiden vóór 1 april 1991 en die na 30 maart 1991 voortduren.

Daartoe dient van alle na 30 maart 1991 lopende wachtgelden en uitkeringen de duur te worden herberekend. Dit betekent dat ook de wachtgelden en uitkeringen die eventueel op 1 april 1991 zouden zijn beëindigd moeten worden herberekend. Ingeval de aldus berekende duur langer is dan de oorspronkelijke toegekende duur, wordt deze laatste verlengd met het verschil tussen beide.

De in het derde lid geformuleerde overgangsbepalingen zijn noodzakelijk in verband met het gegeven dat de bepalingen die in artikel I-H3 zijn opgenomen wat betreft de vaststelling van de in aanmerking te nemen diensttijd en de verrekening van een eerder toegekend wachtgeld of toegekende uitkering, uitsluitend verwijzen naar het nieuwe artikel I-H3 en het nieuwe artikel I-H7. In die nieuwe bepalingen gaat het om de aanspraken die op overeenkomstige wijze neergelegd waren in de oude (gewijzigde) artikelen I-H3 en I-H6 zoals die luiden voor 1 april 1991. Het wachtgeld en de lange uitkering die ingevolge die oude bepalingen waren toegekend, dienen op dezelfde wijze te blijven verrekend als voor de inwerkingtreding van dit besluit werd gedaan en opnieuw in het nieuwe artikel I-H3 is bepaald.

Artikel V-H8

In afwijking van het gestelde bij artikel II is ter tegemoetkoming aan de verlangens van de centrales van overheidspersoneel een overgangsvoorziening getroffen voor een beperkte categorie belanghebbenden. Het betreft de belanghebbenden die reeds voor de stelselherziening sociale zekerheid (1 januari 1987) in het genot waren van een wachtgeld en die indien de TrWWV opnieuw zou zijn verlengd, op grond hiervan aanspraken op een uitkering zouden krijgen. Voorts dient hun wachtgeld,

al dan niet verlengd op grond van artikel V-H7, tweede lid, van dit besluit, te verstrijken gedurende de periode van 1 april 1991, de dag na beëindiging van de TrWWV, tot 1 april 1993, de voorgenomen datum van invoering van de tweede fase van de WW-bodemvoorziening. De hier bedoelde belanghebbenden hebben direct aansluitend op het verstrijken van het wachtgeld recht op een overgangsuitkering. De hoogte van deze overgangsuitkering is over een maand gelijk aan het minimumloon, maar echter nooit meer dan 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging. De duur van de uitkering is in beginsel een jaar. Per 1 april 1993 worden echter alle dan nog lopende overgangsuitkeringen beëindigd. Een en ander houdt in dat overgangsuitkeringen die ingaan na 1 april 1992 een kortere duur zullen hebben dan een jaar.

Artikel II

Bij de totstandkoming van overgangsmaatregelen ingevolge het eindigen van de werking van de TrWWV heeft voor ogen gestaan dat die voorziening niet als verworven recht kan worden beschouwd, zodat er bij belanghebbenden geen verwachtingen kunnen bestaan ten aanzien van het verkrijgen van een uitkering ingevolge de TrWWV na de in die regeling neergelegde vervaldatum. Voorts is het in het belang van een goede uitvoering dat een overgangssituatie zo kort mogelijk duurt. Anderzijds evenwel dient zoveel mogelijk te worden tegemoet gekomen aan het hierboven geformuleerde rechtsbeginsel, zodat de op basis van de TrWWV reeds toegekende aanspraken na de datum van het vervallen van de TrWWV zoveel mogelijk ongewijzigd gehandhaafd blijven.

Op grond van het voorgaande is geen overgangsregeling getroffen ten behoeve van de belanghebbenden die, indien de werking van de TrWWV opnieuw zou zijn verlengd, binnen een bepaalde periode aanspraak zouden hebben verkregen op een uitkering ingevolge die regeling, waarbij de gezamenlijke duur van de uitkeringen – dus die ingevolge de ontslaguitkeringsregelingen in samenhang met die ingevolge de TrWWV – de aanspraken op basis van de ingevolge dit besluit gewijzigde ontslaguitkeringsregeling te boven zou gaan.

Op deze belanghebbenden zijn met ingang van de inwerkingtreding van dit wijzigingsbesluit uitsluitend de bepalingen van het gewijzigde hoofdstuk I-H van toepassing.

De op basis van de TrWWV toegekende uitkeringen die voortduren tot na 1 april 1991 blijven evenwel onverkort gehandhaafd. Op die uitkeringen worden echter op enkele uitzonderingen na de bepalingen van hoofdstuk I-H van toepassing. Hetzelfde geldt ten aanzien van toegekende uitkeringen die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit zijn beëindigd en die op of na die datum zouden herleven, alsmede ten aanzien van uitkeringen ingevolge de TrWWV die vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit vervallen zijn verklaard en waarvan na deze datum de beschikking tot vervallenverklaring wordt ingetrokken.

Ten slotte wordt ten aanzien van de op basis van de TrWWV toegekende uitkeringen opgemerkt dat het voornemen bestaat om, voor zover deze uitkeringen zijn gerelateerd aan het relevante sociale minimuminkomen, die uitkeringen aan een inkomenstoets te onderwerpen, indien ten aanzien van overeenkomstige ambtelijke ontslaguitkeringen een inkomenstoets wordt ingevoerd. De invoering van een dergelijke inkomenstoets ten aanzien van de alsdan nog voortdurende TrWWV-uitkeringen zou door de belanghebbenden als een inbreuk op verworven aanspraken kunnen worden ervaren. Ten einde op basis van de huidige overgangsbepalingen geen ongerechtvaardigde verwachtingen op te

roepen, wordt reeds thans – hoewel dit in de huidige overgangsbepalingen nog niet tot uitdrukking kon worden gebracht – gewezen op deze toekomstige mogelijkheid.

Artikel III

Het besluit betekent een verbetering ten opzichte van hoofdstuk I-H zoals dat tot 1 april 1991 luidde, zodat tegen terugwerkende kracht geen bezwaar behoeft te bestaan. Slechts artikel I, onderdeel T, zou een verslechtering kunnen inhouden, reden waarom aan dit artikelonderdeel geen terugwerkende kracht is verleend.

In paragraaf 10 is aangegeven waarom dit besluit op 1 april 1991 dient in te gaan.

In de periode van 1 april 1991 tot de inwerkingtreding van het besluit worden de ontslaguitkeringen reeds toegekend overeenkomstig de bepalingen van dit besluit.

Een en ander is bekend gemaakt in het officiële publicatieblad van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen, Uitleg, Uitleg nr. 11, van 24 april 1991.

De Minister van Onderwijs en Wetenschappen,
J. M. M. Ritzen

De Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
P. Bukman